

deri berørtes, men gjentage mit Andragende og min Indstilling, at det ærede Landssting vil nedsætte et Udvalg, førend Sagen gaaer til første Behandling.

Formanden: For Formanden var der ikke i det Foredrag, det ærede 4de Medlem for 1ste Kred (Madvig) holdt, nogen Antydning eller Betegning af nogen tidligere andetsteds foregaaet Forhandling mellem de to ærede Medlemmer.

Madvig: Jeg talte før om en vigtig Sag med Alvor. Den ærede Landsstingsmand, som satte sig, klagede over, at jeg havde doceret, at jeg havde foreskrevet Enhver, hvad de havde at gjøre, denne Bebreidelse berøer paa en Uklarhed om, hvad vi alle her gjøre, der tale og fremsætte Forslag. Det ærede Medlem docerede ogsaa, han foreskrev ogsaa, hvad der var at gjøre. Han foreskriver, hvis man vil kalde det saa, ved sit Forslag, at Landsstinget skal nedsætte et Udvalg; jeg foreskriver, at Landsstinget ikke skulde nedsætte et Udvalg. Han docerer Grundene, hvorfor der skal nedsættes et Udvalg, jeg docerer Grundene, hvorfor der ikke skal nedsættes noget Udvalg. Det ærede Medlem bebreidede mig, at jeg havde inddraget noget Ubedkommende udenfra her ind i Salen, og han forudsatte heelt igjennem, at jeg havde talt om Vittringer af ham. Den ærede Landsstingsmand har virkelig her for meget tænkt paa sin egen Person. Slet Intet af, hvad jeg sagde, berørte Vittringer af ham eller havde sit Udspring deraf. Det er nødvendigt, naar et Forslag, om hvilket man veed, at der er temmelig mange Stemmer samlede, fremkommer i al Korthed, at da den, der fraraader det, søger at udvilde, hvorfor han fraraader det. Den Første, der gjør et Forslag om at nedsætte et Udvalg, efter maaffee at have overlagt det med Andre, behøver ikke at motivere det; men den, der imødegaaer Forslaget, behøver det, og kan kun gjøre det ved at undersøge, hvad man kan vente og ikke vente af Udvalget. Jeg troer, at jeg efter Sagens Bessaffenhed og Omstændighederne ikke har gjort det for langt, at jeg ikke har taget

det Mindste med, som ikke hørte herhen, navnlig ikke taget Noget med, der angik Fællesforsatningens Indhold, men kun hvad der hørte til Spørgsmaalet om, hvorledes vi staae til Botumet om Fællesforsatningen, og hvad vi kunne gjøre derved. Jeg ønsker, at vi maae komme til et godt Botum; komme vi til et saadant, vil det, troer jeg, vise sig, at Resultatet ad længere Omveie dog bliver det samme som ad den, jeg vilde følge.

B. Christensen: Jeg havde egentlig ikke havt ifinde at tage Ordet, men efter den Diskussion, der har fundet Sted, finder jeg mig dog foranlediget til at bemærke, at, naar jeg dennegang, efter mit sædvanlige Princip, stemmer mod et Udvalgs Nedsættelse, især paa dette Stadium, førend Sagen har været til Behandling her i Salen, er det ganske vist ikke blot, fordi den ærede sidste Taler vistnok har megen Ret i, at det er yderst tvivlsomt, om denne Sag overhovedet egner sig til Behandling af et Udvalg, men endnu mere, fordi det forekommer mig fuldkommen klart, at, efter denne Sags Bessaffenhed og efter Rigsdagens hele Stilling, er det, idetmindste efter min Mening, næsten et Krav, at Alt, hvad der passerer i denne Sag, saavidt muligt, hjemfaldet fuldstændigt til Offentligheden, hvilket paa ingen Maade kan skee, naar den, især i dette Døgn, overgives til et Udvalg, der uden al Tvivl vil komme til Conferencer med Ministerriet, i hvilke man meget let vil lægge Andet, end hvad der burde være deri. Foreløbig vil jeg derfor, for mit Bedkommende, skøndt jeg maa tilstaae, at, med Hensyn til Udvalget af Sagen er det et mindre vigtigt Spørgsmaal, ikke kunne Andet, af de Hensyn, jeg her har anført, end stemme imod Nedsættelsen af et Udvalg.

Da ingen Flere begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved det vedtoges med 32 Stemmer mod 5, at der nedsættes et Udvalg med Hensyn til den foreliggende Sag, og at Sagen, efterat dette Udvalg har afgivet sin Betænk-